

Cartea lui Daniel - Numărul cincizeci și unu

Palmoni: Dezvăluirea Stăpânului timpului și al limbajului în Daniel și Apocalipsa

Jeff Pippenger
2024-01-15

Acel „anumit sfânt care vorbea” din Daniel, capitolul opt, versetele treisprezece și paisprezece, este Hristos ca Palmoni. În cartea Apocalipsei, Hristos este identificat ca Alfa și Omega, ceea ce, între alte adevăruri minunate, Îl identifică pe Hristos drept Lingvistul Minunat, iar împreună cărțile Daniel și Apocalipsa Îl înfățișează pe Hristos ca Stăpân al timpului și al limbii. Este dincolo de capacitatea omenească de a înțelege semnificația și adâncimea a ceea ce înseamnă că Hristos, ca Palmoni (Numărătorul Tainelor), introduce acel atribut al caracterului Său în cele două versete care stabilesc stâlpul central al Adventismului; însă tainele pe care Numărătorul Tainelor alege să le dezvăluie sunt responsabilitatea noastră să le recunoaștem și să le apărăm.

Lucrurile ascunse sunt ale Domnului, Dumnezeuului nostru; iar cele descoperite sunt ale noastre și ale copiilor noștri, pe vecie, ca să împlinim toate cuvintele acestei legi. Deuteronom 29:29.

Un secret care a fost revelat este că Numărătorul Tainelor (Palmoni) este acel "anumit sfânt care vorbea", iar în cele două versete în care El Se revelează este identificat stâlpul central al Adventismului. În acele două versete, Numărătorul Minunat identifică "sporirea cunoștinței" pe care El, ca Leul din seminția lui Iuda, a dezpecetluit-o în 1798. În aceleași două versete, nestematele visului lui Miller, care reprezintă "sporirea cunoștinței", au fost, sub călăuzirea mâinii lui Palmoni, publicate pe cele două table ale lui Habacuc.

Apoi am auzit pe un sfânt vorbind, iar un alt sfânt i-a zis acelui sfânt care vorbea: Până când va ține vedenia privitoare la jertfa necurmată și la fărâdeleaga pustiirii, spre a da la călcare în picioare atât sanctuarul, cât și oștirea? Iar el mi-a zis: Până la două mii trei sute de zile; apoi sanctuarul va fi curățit. Daniel 8:13, 14.

După ce Daniel a primit vedenia profetică privitoare la împărățiile din profeția biblică și apoi a auzit dialogul ceresc din versetele treisprezece și paisprezece, el a căutat să înțeleagă „vedenia”.

Și a fost că, atunci când eu, chiar eu, Daniel, am văzut vedenia și am căutat înțelesul ei, iată, stătea înaintea mea unul cu înfățișarea unui om. Și am auzit un glas de om între malurile Ulaiului, care a chemat și a zis: Gabriel, fă-l pe omul acesta să înțeleagă vedenia. Daniel 8:15, 16.

„Viziunea” pe care Daniel caută să o înțeleagă este viziunea „chazon”, dar viziunea „mareh” este aceea despre care i se spune lui Gabriel să-l facă pe Daniel s-o înțeleagă. Fiecare fapt își are relevanța, iar dacă acest fapt este scăpat din vedere, structura și concepția pasajului sunt, în esență, distruse. În versetul cincisprezece, când Daniel caută să înțeleagă viziunea „chazon”, viziunea „mareh” este ascunsă, dar totuși reprezentată, căci, prin „înfățișarea unui om” (Gabriel), cuvântul ebraic „mareh” este tradus ca „înfățișare”. În versetul cincisprezece sunt reprezentate ambele

cuvinte care au fost traduse prin „viziune”. Daniel, în versetul cincisprezece, caută să înțeleagă „chazon”, dar Palmoni îi poruncește lui Gabriel, în versetul șaisprezece, să-l facă pe Daniel să înțeleagă „mareh”. Construcția acestor două versete este intenționată și subliniază legătura și distincția dintre cele două cuvinte.

Palmoni este Cel care îi poruncește lui Gabriel să-l facă pe Daniel să înțeleagă „mareh”, căci Cel ce îi poruncește lui Gabriel este Cel ce stă pe apă, iar Gabriel a auzit glasul Lui, „un glas de om între malurile Ulaiului”. Râul Ulai este cel care curge între maluri, iar în Scripturi Cel ce stă pe apă este Hristos. La acest fapt se adaugă și faptul că Hristos, ca arhanghel, este Cel care poruncește îngerilor. Glasul dintre maluri este glasul „acelui sfânt” din versetul treisprezece, iar cuvântul Său îi poruncește lui Gabriel să-l facă pe Daniel să înțeleagă vedenia „mareh”. În capitolul doisprezece al lui Daniel, Hristos este din nou între malurile râului. În capitolul doisprezece El este îmbrăcat în pânză de in și jură pe Cel ce trăiește în veci.

Tu însă, Daniele, închide cuvintele și pecetluiește cartea până la vremea sfârșitului; mulți vor cutreiera încoace și încolo, și cunoștința va crește. Apoi eu, Daniel, am privit și, iată, stăteau alți doi: unul pe malul acesta al râului, iar celălalt pe malul acela al râului. Și unul a zis către bărbatul îmbrăcat în in, care era deasupra apelor râului: Până când va fi sfârșitul acestor minuni? Și am auzit pe bărbatul îmbrăcat în in, care era deasupra apelor râului, când și-a ridicat mâna dreaptă și mâna stângă spre cer și a jurat pe Cel ce trăiește în veci că va fi o vreme, vremi și o jumătate de vreme; și când se va sfârși risipirea puterii poporului celui sfânt, toate acestea vor lua sfârșit. Daniel 12:4-7.

Omul care era „îmbrăcat în in, care era pe apele râului”, care „și-a ridicat mâna dreaptă și mâna stângă către cer și a jurat pe Cel ce trăiește în veci”, iar El este același Om care, în capitolul opt, i-a poruncit lui Gabriel. În Apocalipsa, capitolul zece, Hristos, de asemenea, și-a ridicat mâna și a jurat pe Cel ce trăiește în veci, dar acolo El stă pe amândouă: pe apă și pe pământ.

Și îngerul pe care l-am văzut stând pe mare și pe pământ și-a ridicat mâna spre cer și a jurat pe Cel ce trăiește în vecii vecilor, care a creat cerul și cele ce sunt în el, și pământul și cele ce sunt pe el, și marea și cele ce sunt în ea, că vremea nu va mai fi. Apocalipsa 10:5, 6.

Îngerul cel puternic din capitolul zece al Apocalipsei este Palmoni, cel care i-a grăit lui Gabriel dintre malurile râului în capitolul opt și a identificat momentul în care „sfârșitul” „minunilor” avea să se petreacă în capitolul doisprezece. În capitolul zece al Apocalipsei, El este Cel care a răcnit ca un „leu”, căci acolo este înfățișat ca Leul din seminția lui Iuda.

Și unul dintre bătrâni mi-a zis: „Nu plânge: iată, Leul din seminția lui Iuda, Rădăcina lui David, a biruit ca să deschidă cartea și să-i dezlege cele șapte peceti.” Și am văzut, și iată, în mijlocul tronului și al celor patru făpturi, și în mijlocul bătrânilor, stătea un Miel ca înjunghiat, având șapte coarne și șapte ochi, care sunt cele șapte Duhuri ale lui Dumnezeu trimise în tot pământul. Și a venit și a luat cartea din mâna dreaptă a Celui ce ședea pe tron. Apocalipsa 5:5-7.

Ca Leul din seminția lui Iuda, Hristos este Mielul care a biruit ca să deschidă cartea pecetluită cu șapte peceti. Fie că El umblă pe ape în cartea lui Daniel, fie că are un picior pe mare și celălalt pe

pământ în Apocalipsă, fiecare dintre reprezentările profetice este asociată cu timpul profetic. Și, ca Leul din seminția lui Iuda, Hristos atât pecetluiește, cât și despecetluiește Cuvântul Său. Așa cum a pecetluit cartea lui Daniel, tot astfel a pecetluit și cele șapte tunete din capitolul zece al Apocalipsei.

Îngerul cel puternic care l-a instruit pe Ioan nu era nimeni altul decât Isus Hristos. Faptul că Își așază piciorul drept pe mare, iar pe cel stâng pe uscat, arată partea pe care o îndeplinește în scenele de încheiere ale mării controversate cu Satana. Această poziție denotă puterea și autoritatea Sale supreme asupra întregului pământ. Controversa s-a întezit și a devenit tot mai hotărâtă din veac în veac și va continua astfel până la scenele de încheiere, când lucrarea iscusită a puterilor întunericului își va atinge culmea. Satana, unit cu oamenii răi, va înșela întreaga lume și bisericile care nu primesc dragostea adevărului. Dar îngerul cel puternic cere să i se acorde atenție. El strigă cu glas puternic. El are să arate puterea și autoritatea glasului Său celor care s-au unit cu Satana ca să se împotrivescă adevărului.

După ce aceste șapte tunete și-au rostit glasurile, vine către Ioan porunca, ca și către Daniel, în ce privește cărticica: „Pecetluiește lucrurile pe care le-au rostit cele șapte tunete.” Acestea se referă la evenimente viitoare, care vor fi dezvăluite în ordinea lor. Daniel va sta în partea sa la sfârșitul zilelor. Ioan vede cărticica despecetluită. Atunci profețiile lui Daniel își au locul cuvenit în soliile primului, celui de-al doilea și celui de-al treilea înger, care urmează să fie date lumii. Despecetluirea cărticicii a fost solia în legătură cu timpul.

Cartea lui Daniel și Cartea Apocalipsei sunt una. Una este o profeție, cealaltă o descoperire; una, o carte pecetluită, cealaltă, o carte deschisă. Ioan a auzit tainele pe care le-au rostit tunetele, dar i s-a poruncit să nu le scrie.

„Lumina specială dată lui Ioan, care a fost exprimată în cele șapte tunete, a fost o schițare a evenimentelor care aveau să se petreacă sub soliile primului și ale celui de-al doilea înger.”
Comentariul biblic adventist de ziua a șaptea, volumul 7, 971.

Hristos, reprezentat ca Palmoni, Omul din capitolele opt și doisprezece aflat deasupra apei, este și îngerul cel puternic, cu cărticica în mâna Sa. El este Leul din seminția lui Iuda, care pecetluiește și despecetluiește Cuvântul Său, și El este Cel care îi poruncește lui Gabriel, căci El este Mihail arhanghelul.

Însă arhanghelul Mihail, când, împotrivindu-se diavolului, a purtat o dispută cu privire la trupul lui Moise, n-a îndrăznit să aducă împotriva lui o judecată de ocară, ci a zis: "Domnul să te mustre." Iuda 1:9.

Mihail este numele lui Hristos, iar acest nume arată că El este conducătorul nu numai al îngerilor, ci și Cel care are puterea de a învia. Numele Mihail înseamnă „cine este ca Dumnezeu”. Când Nebucadnețar a văzut în cuptor, împreună cu cei trei vrednici, pe cineva asemenea Fiului lui Dumnezeu, el l-a văzut pe Mihail. Iar arhanghelul Mihail este, de asemenea, prințul poporului lui Dumnezeu, împotriva căruia cornul cel mic al Romei păgâne s-a înălțat la cruce, în împlinirea Daniel, capitolul opt, versetul unsprezece.

Dar îți voi arăta ceea ce este consemnat în cartea adevărului; și nu este nimeni care să stea alături de mine în aceste lucruri, afară de Mihail, căpetenia voastră. Daniel 10:21.

Mihail este acela care poruncește îngerilor, îi învie pe cei morți și hotărăște când se închide timpul de probă.

„Și în vremea aceea se va ridica Mihail, marele voievod care stă pentru fiii poporului tău; și va fi un timp de strâmtorare, cum n-a mai fost de când a existat un neam și până la însăși vremea aceea; și în vremea aceea poporul tău va fi izbăvit, oricine va fi găsit scris în carte.” Când va veni acest timp de strâmtorare, fiecare caz este decis; nu mai există timp de probă, nu mai este milă pentru cei nepocăiți. Pecetea Dumnezeului celui viu este peste poporul Său. Această mică rămășiță, neputincioasă să se apere în conflictul mortal cu puterile pământului, mobilizate de oastea balaurului, Îl are pe Dumnezeu ca apărare. Decretul a fost adoptat de cea mai înaltă autoritate pământească, potrivit căruia ei trebuie să se închine fiarei și să primească semnul ei, sub amenințarea persecuției și a morții. Fie ca Dumnezeu să-Și ajute poporul acum, căci ce vor putea ei face atunci într-un asemenea conflict înfricoșător fără ajutorul Său!” Mărturii, volumul 5, 212.

Taina finală pe care Leul din seminția lui Iuda o desigilează este Apocalipsa lui Isus Hristos, și ea include faptul că El deține controlul asupra concepției și structurii fiecărui element al Cuvântului Său profetic. Omul îmbrăcat în in, care stă pe ape, care își ridică mâna și jură pe Cel ce trăiește în veci, și care strigă ca un Leu, ceea ce face ca șapte tunete să-și rostească glasurile, este Acela care pecetluiește cartea lui Daniel și pecetluiește cele șapte tunete din Apocalipsă. El este Cel ce desigilează cartea pecetluită cu șapte peceți, care are puterea de a învia și care este Marele Voievod ce Se ridică și anunță sfârșitul timpului de probă. Când Palmoni i-a poruncit lui Gabriel să-l facă pe Daniel să înțeleagă vedenia „mareh”, El a vrut să spună tocmai aceasta.

El nu i-a poruncit lui Gabriel să-l facă pe Daniel să înțeleagă vedenia «chazon». Vedenia «chazon» este vedenia împărățiilor din profeția biblică din Daniel, capitoul opt, versetele unu până la douăsprezece, și este, de asemenea, «vedenia» la care se face referire în versetul treisprezece, în cadrul unei întrebări privitoare la durată: «Cât va dura vedenia?» Vedenia «chazon» privește puterile pustiitoare ale necurmatului (păgânismul) și ale fărădelegii (papalismul) care calcă în picioare sanctuarul și oștirea.

Atunci am auzit pe un sfânt vorbind, iar un alt sfânt i-a zis acelui sfânt care vorbea: Până când va ține vedenia privitoare la jertfa necurmată și la fărădelegea pustiirii, pentru ca atât sfântul locaș, cât și oștirea să fie călcate în picioare? Daniel 8:13.

Hristos, ca Palmoni (Minunatul Numărător), este întrebat «până când» va fi vedenia «chazon», iar El răspunde: «până la două mii trei sute de zile; atunci sanctuarul va fi curățit». Daniel dorește apoi să înțeleagă vedenia «chazon», care privește «jertfa necurmată și fărădelegea pustiirii, pentru a da atât sanctuarul, cât și oștirea spre călcare în picioare». Dar lui Gabriel i se poruncește să-l facă pe Daniel să înțeleagă vedenia «mareh». Fiecare fapt are însemnătatea sa în Cuvântul lui Dumnezeu. Vedenia «mareh» este vedenia serilor și dimineților identificată în versetul douăzeci și șase.

Iar vedenia cu privire la seara și dimineața, despre care s-a vorbit, este adevărată; de aceea pecetluiește vedenia, căci ea este pentru multe zile. Daniel 8:26.

Cuvântul „vedenie” este menționat de două ori în verset. Prima dintre ele este vedenia „mareh”, iar a doua, vedenia „chazon”. Vedenia „mareh” este vedenia „serilor și dimineților”. Expresia ebraică „seri și dimineți” se întâlnește adesea în Biblie și este tradusă întotdeauna „seri și dimineți”, așa cum apare în versetul douăzeci și șase. Singurul loc din Biblie unde este tradusă altfel decât „seri și dimineți” este în versetul paisprezece, unde este redată simplu prin „zile”. Textul ebraic propriu-zis al versetului paisprezece ar suna: „Până la două mii trei sute de seri și dimineți.”

Versetul care este stâlpul central al Adventismului este singurul verset din Cuvântul lui Dumnezeu în care „seri și dimineți” este redat simplu ca „zile”. Fiecare fapt își are ponderea și, dacă nu altceva, este limpede că Palmoni sublinia în mod intenționat versetul. A făcut aceasta îndreptând mințile celor care au tradus Biblia King James să scrie expresia într-un mod diferit de cum este scrisă întotdeauna în Cuvântul Său. Concluzia ce se desprinde din acest fapt este că atunci când lui Gabriel i se spune să-l facă pe Daniel să înțeleagă viziunea „mareh”, i se spune să-l facă pe Daniel să înțeleagă viziunea înfățișării din 1844, și nu viziunea „chazon” privitoare la călcarea în picioare a sanctuarului și a oștirii.

Vedenia „serilor și dimineților” se referă la o arătare care are loc odată cu începerea curățirii sanctuarului, la 22 octombrie 1844. Vedenia arătării din 22 octombrie 1844 nu privește călcarea în picioare a sanctuarului, ci curățirea sanctuarului. A existat o arătare profetică la acea dată?

Venirea lui Hristos, ca Marele nostru Preot, în Sfânta Sfintelor, pentru curățirea sanctuarului, prezentată în Daniel 8:14; venirea Fiului omului la Cel Îmbătrânit de zile, așa cum este prezentată în Daniel 7:13; și venirea Domnului la templul Său, prorocită de Maleahi, sunt descrieri ale aceluiași eveniment; iar acesta este, de asemenea, reprezentat prin venirea mirelui la nuntă, descrisă de Hristos în pilda celor zece fecioare din Matei 25. Marea Luptă, 426.

I s-a poruncit lui Gabriel să-l facă pe Daniel să înțeleagă arătarea profetică a lui Hristos în templul Său la 22 octombrie 1844. Pentru acest motiv, Gabriel i-a dat lui Daniel un al doilea martor cu privire la data de 22 octombrie 1844, căci Gabriel i-a călăuzit pe toți autorii biblici care au consemnat, într-o formă sau alta, principiul biblic potrivit căruia adevărul se statornicește pe mărturia a doi. Dacă lui Gabriel îi revenea să-l facă pe Daniel să înțeleagă 22 octombrie 1844, avea nevoie de un al doilea martor pentru a statornici „vedenia arătării”.

Gabriel își începe demersul abordând mai întâi dorința lui Daniel de a înțelege viziunea "chazon", iar aceasta o face identificând viziunea "chazon" drept viziunea care se încheie la "timpul sfârșitului" în 1798.

Și am auzit glasul unui om între malurile Ulaiului, care a strigat și a zis: «Gabriel, fă-l pe omul acesta să înțeleagă vedenia.» Atunci el s-a apropiat de locul unde stăteam; și, când a venit, m-am înspăimântat și am căzut cu fața la pământ; dar el mi-a zis: «Înțelege, fiu al omului; căci vedenia este pentru vremea sfârșitului.» Daniel 8:16, 17.

„Vedenia” din versetul anterior, adică „la timpul sfârșitului”, este vedenia „chazon”, iar „timpul sfârșitului” în cartea lui Daniel este anul 1798. Aceasta este „vedenia” pe care Daniel a căutat să o înțeleagă, dar nu era „vedenia” pe care lui Gabriel i s-a poruncit să-l facă pe Daniel să o înțeleagă. Pentru aceasta, Gabriel va aduce un al doilea martor.

Atunci el s-a apropiat de locul unde stăteam; și, când a venit, m-am înspăimântat și am căzut cu fața la pământ; dar el mi-a zis: Înțelege, fiule al omului, căci vedenia este pentru vremea sfârșitului. Iar pe când îmi vorbea, am căzut într-un somn adânc, cu fața la pământ; dar m-a atins și m-a pus în picioare. Și a zis: Iată, te voi face să cunoști ce va fi la sfârșitul de pe urmă al mâniai; căci la vremea hotărâtă va fi sfârșitul. Daniel 8:17-19.

Gabriel își preia însărcinarea, spunându-i lui Daniel: „Iată”, ceea ce îl îndeamnă să ia în considerare următorul fapt. Următorul fapt este că „mânia de pe urmă”, a celor două „șapte vremi” din Levitic douăzeci și șase, se sfârșește în 1844. „Mânia de pe urmă” este identificată în mod direct ca o profecie de timp, căci are o „vreme hotărâtă” la care se va „sfârși”. „Mânia” trebuie să reprezinte o perioadă de timp, deoarece are o „vreme hotărâtă” pentru încheierea ei. Dacă „mânia” ar fi pur și simplu un punct în timp, nu ar avea un sfârșit; ar fi pur și simplu momentul în care a avut loc.

„Mânia” are un punct final marcat; prin urmare, ea indică sfârșitul unei perioade de timp. Perioada de timp este reprezentată ca „mânia de pe urmă”. Dacă există una de pe urmă, atunci trebuie să existe și una dintâi. „Mânia dintâi” este identificată în capitolul unsprezece din Daniel, iar acolo este, de asemenea, o perioadă de timp, căci papalitatea avea să „lucreze și să propășească” până la sfârșitul „mâniai”.

Și unii dintre cei înțelepți vor cădea, pentru a fi încercați, curățiți și albiți, până la vremea sfârșitului; căci mai este până la vremea hotărâtă. Iar împăratul va face după bunul său plac; se va înălța și se va slăvi mai presus de orice dumnezeu și va rosti lucruri nemaiauzite împotriva Dumnezeului dumnezeilor; și va propăși până ce se va împlini mânia, căci ceea ce este hotărât se va împlini. Daniel 11:35, 36.

În aceste două versete, subiectul este regele care face după voia sa și se înalță pe sine. Versetul treizeci și șase este versetul pe care Pavel îl parafrazează, atunci când identifică „omul păcatului”, care stă așezat în templul lui Dumnezeu, dându-se drept Dumnezeu. Persecuția din Evul Întunecat, din anul 538 până în 1798, este identificată în versetul treizeci și cinci, și ea continuă până la „timpul sfârșitului”, care a fost 1798, „vremea hotărâtă”. Versetul treizeci și șase stabilește apoi că papalitatea avea să „propășească” „până când mânia va fi împlinită”. Versetul arată că papalitatea a propășit până în 1798, moment în care întâia „mânia” fusese „împlinită”. Cuvântul profetic al lui Dumnezeu „hotărâse” că papalitatea avea să continue timp de o mie două sute șaiszeci de ani, până în 1798, care a fost „timpul sfârșitului”.

Prima „indignare” s-a încheiat în 1798, iar „ultima indignare” s-a încheiat în 1844. Ambele indignări sunt reprezentate ca perioade de timp, care au avut încheieri precise, identificându-le astfel pe amândouă drept profecții de timp. Lui Gabriel i s-a poruncit de către Palmoni să-l facă pe Daniel să înțeleagă vedenia privind înfățișarea („march”), a „serilor și dimineților” (zile), care a

identificat data de 22 octombrie 1844, și a făcut aceasta oferind o a doua mărturie pentru acea dată.

Vedenia „chazon” din versetul treisprezece, pe care Daniel a dorit s-o înțeleagă, a fost vedenia călcării în picioare care s-a încheiat la „timpul sfârșitului”, în 1798. Vedenia „mareh” din versetul paisprezece s-a încheiat odată cu arătarea lui Hristos în Sfânta Sfintelor la 22 octombrie 1844, în împlinirea profeției de timp a celor două mii trei sute de ani, precum și în împlinirea profeției de timp a celor două mii cinci sute douăzeci de ani. Amândouă acele profeții de timp sunt reprezentate pe tablele sacre ale lui Habacuc, pe care Sora White le identifică drept călăuzite de mâna Domnului și care nu trebuie modificate.

Vom continua acest studiu în articolul următor.

„Avem multe lecții de învățat și multe, multe de dezvățat. Numai Dumnezeu și cerul sunt infailibili. Cei care cred că nu vor trebui niciodată să renunțe la o concepție prețuită, că nu vor avea niciodată prilejul de a-și schimba o opinie, vor fi dezamăgiți. Atâta vreme cât ne ținem de propriile noastre idei și opinii cu o stăruință hotărâtă, nu putem avea unitatea pentru care S-a rugat Hristos.” Review and Herald, 26 iulie 1892.